

leký, dávno opuštěný zákop, na družbu soudruhů ne-
návrtně mrtvých, na zemi v druhém cípu Evropy. Ještě
jednou, ještě jednou než... A dávno mrtví kolem procítají,
bez prostřelených čel, bez rozervaných údů, světlí a plní
života jako tenkrát.

Frantova ruka se natáhla k černé střeše převržené
tramvaje. Blízko ke kladivu a sípu. Pevnými, klidnými
tahy maluje písmeno za písmenem:

NO P

Kamarád Nederland roztáhl ústa k úsměvu, nej-
šťastnějšímu z těch, co tu za dva dni rozdával. Ale než
Franta začne čtvrté písmeno, i cizincova ruka chce psát;
hmátne po Frantových prstech, vytočí z nich roubík
křídly. I za Nederland třeba říci slovo.

ASARAN

doplň širokými rozkročenými písmeny.

NO PASARAN!

Pan Brůček pod svou nadstrážnickou přílbou má
očka plná porozumění. Franta z nich čte: Ba jo, to se
taky moc často psávalo! Moc se toho psávalo na zdi a plo-
ty, leckterá facka za to taky padla!

Hastrmani jsou na třicet kroků. Už ztratili před ně-
mou barikádou strach, už je jim jasno, že se tu Češi dali
na ústup. Jeden od druhého přejímá náказu zpupné bez-
starostnosti. Rysy střehu jim mizí z obličejů. Franta po-

čítá úsměvy. Jdou rovnou k barikádě. *Gott mit uns* na
opascích, granáty v holnkách.

Krok za krokem.

Oči pana Brůčka jsou žíznivé nedočkavostí. Oči
Nederlanda ztvrdly jak čepel útočného nože. A oči Fran-
tovy jediným mrknutím více dávají povel.

Za Prahu! Za Holandsko! Za Španělsko! Soudru-
hu, pal!

Ratatatatatata, ratatatatatata, rátátátátata.

Smrt šmahem všecko podtíná.